

สารบัญ

บทที่ ๑	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่มีรากฐาน มาจากความผิดฐานลักทรัพย์	หน้า
	ตอนที่ ๑ ความผิดฐาน “ชิงทรัพย์” (มาตรา ๓๓๙)	๑
	เป็นการลักทรัพย์	๒
	- ลักทรัพย์ คือ การเข้าครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่น โดยการแย่ง การครอบครอง	๓
	- หากการกระทำไม่เป็น “ลักทรัพย์” ก็ไม่ผิดฐานชิงทรัพย์ แต่อาจเป็นความผิดต่อเสรีภาพ	๔
	- หากทรัพย์สินเป็นของผู้กระทำเอง การกระทำไม่เป็นลักทรัพย์ จึงไม่เป็นชิงทรัพย์	๑๐
	- เจ้าของรวมเอาทรัพย์สินที่เป็นกรรมสิทธิ์รวมไป โดยเจ้าของรวมคนอื่นไม่ได้อนุญาต ไม่เป็นลักทรัพย์	๑๐
	- หากเป็นการทำร้ายหรือขู่เข็ญฯ ให้ส่งทรัพย์สินให้เพื่อนำมาทำลาย ก็ไม่เป็นลักทรัพย์ จึงไม่เป็นชิงทรัพย์	๑๑
	- หากการกระทำเป็นฉ้อโกง การใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อยึดถือเอาทรัพย์สินนั้นไว้ ก็ไม่เป็นชิงทรัพย์	๑๒
	- หากการกระทำเป็นรับของโจร การใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อยึดถือเอาทรัพย์สินนั้นไว้ ก็ไม่เป็นชิงทรัพย์	๑๔
	- การลักทรัพย์จะเป็นชิงทรัพย์จะต้องมีการ “ใช้กำลังประทุษร้าย” หรือ “ขู่เข็ญว่าตนได้นั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย” เพื่อ ฯลฯ	๑๕

- ตัวอย่างอื่นๆ ของการ “ชิงทรัพย์” ๑๗
- “พยายามชิงทรัพย์” คือ พยายามลักทรัพย์ โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย ๑๙
- หากการลักทรัพย์ถึงขั้นที่เป็น “ความผิดสำเร็จ” แล้ว การกระทำจะเป็นพยายามชิงทรัพย์ไม่ได้ ๒๐
- หากการกระทำไม่ใช่การใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญ ก็ไม่ใช่การชิงทรัพย์ โดยเป็นเพียงลักทรัพย์เท่านั้น ๒๒

“ใช้กำลังประทุษร้าย”

- ความหมายของ “ใช้กำลังประทุษร้าย” ๒๓
- ตัวอย่างคำพิพากษาฎีกาที่วินิจฉัยว่าเป็นการประทุษร้ายแก่กาย หรือจิตใจของบุคคล ๒๕
- คำพิพากษาฎีกาที่วินิจฉัยว่าเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย ตามมาตรา ๑๓๘ วรรคสอง ๓๐
- กระชากหรือแย่งทรัพย์ เช่น กระชากสร้อยคอ เป็นการใช้กำลัง ประทุษร้ายหรือไม่ ๓๑
- การกระทำต่อเนื้อตัวหรือกายของผู้เสียหาย นอกเหนือจาก การกระชากสร้อยคอ เป็นการใช้กำลังประทุษร้าย ๓๔
- การแกะสร้อยที่ข้อมือผู้เสียหาย แล้วพาหนีไปต่อหน้า เป็นวิงวาททรัพย์ ไม่ใช่ชิงทรัพย์ เพราะไม่มีการใช้กำลังประทุษร้าย ๓๕
- หากการกระทำต่อทรัพย์เป็นการกระทำต่อเนื้อตัวหรือกายด้วย ก็เป็นการใช้กำลังประทุษร้ายได้ ๓๖
- ตัวอย่างอื่นๆ ของการใช้กำลังประทุษร้าย ๓๗
- การกระทำต่อ “จิตใจ” ของบุคคล ๓๘

- การประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล “ด้วยวิธีอื่นใด” ๔๐
- การกระทำใดๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ไม่ว่าโดยใช่ยาทำให้มีเมามา สะกดจิต หรือใช้วิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน ๔๑
- การกระทำต่อทรัพย์สิน ไม่เป็นการใช้กำลังประทุษร้าย ๔๖
- การกระทำต่อเสรีภาพ ไม่เป็นการใช้กำลังประทุษร้าย ๔๗

“ขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย”

๔๘

- ความหมายของคำว่า “ในทันใดนั้น” ๔๙
- การขู่เข็ญฯ จะทำด้วยวาจา หรือกริยาอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ซึ่งแสดงออกให้ผู้ถูกขู่เข็ญทราบว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย ๔๙
- หากชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์แล้วคุมตัวเจ้าทรัพย์ไปด้วยเป็นตัวประกันจะถือว่าเป็นการขู่เข็ญเจ้าทรัพย์อยู่ตลอดเวลาหรือไม่ ๕๑
- หากไม่ใช่เป็นการขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย ก็ไม่ใช่ชิงทรัพย์ ๕๔
- ผู้ที่ใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญฯ และผู้ลักทรัพย์ต้องเป็นคนเดียวกัน หรือเป็นผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน ๕๗
- ต้องเป็นการใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญฯ “ผู้ถูกลักทรัพย์หรือบุคคลที่สาม” ไม่ใช่ตัวผู้กระทำความผิดเอง ๕๙
- การใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญฯ บุคคลหนึ่ง แล้วร้องตะโกนว่าทำไปเพื่อต้องการทรัพย์ แม้จะมีได้เจาะจงว่าต้องการทรัพย์จากผู้ใด ก็เป็นชิงทรัพย์ได้ ๖๐
- การใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ขู่เข็ญฯ ต้องยังไม่ “ขาดตอน” จากการลักทรัพย์ ๖๐

- ถ้ากำลังพาทรัพย์หนีติดต่อกันไป แม้จะไกลเท่าใด
ก็ไม่น่าจะขาดตอน ๖๒
- คำพิพากษาฎีกาที่วินิจฉัยว่า การลักทรัพย์ยังไม่ “ขาดตอน”
ดังนั้น การทำร้ายหรือขู่เข็ญจึงเป็นชิงทรัพย์ ๖๓
- แม้ขณะที่คนร้ายทำร้ายหรือขู่เข็ญฯ คนร้าย
จะทิ้งทรัพย์แล้ว หากการลักทรัพย์ยังไม่ขาดตอน ก็เป็นชิงทรัพย์ได้ ๖๔
- หากการทำร้ายหรือขู่เข็ญฯ กระทำเมื่อการลักทรัพย์ขาดตอนแล้ว
ผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์กรรมหนึ่ง และทำร้ายอีกกรรมหนึ่ง ๖๕
- หากการทำร้ายหรือขู่เข็ญฯ กระทำในขณะที่การลักทรัพย์
ยังไม่ขาดตอน เป็นกรณีกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ๗๐
- การใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ขู่เข็ญฯ ผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาธรรมดา
กล่าวคือประสงค์ต่อผล หรือยอมเสี่ยงเห็นผล ๗๐

ผู้กระทำความผิดต้องมีเจตนาพิเศษ เพื่อ ฯลฯ ตามที่ระบุไว้ใน
มาตรา ๓๓๙ (๑)-(๕) อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง

๗๑

- มาตรา ๓๓๙ (๑) ๗๕
- เพื่อให้ความสะดวกรวดเร็วกว่าการลักทรัพย์ ๗๕
- เพื่อให้ความสะดวกรวดเร็วกว่าการพาทรัพย์นั้นไป ๗๕
- มาตรา ๓๓๙ (๒) เพื่อให้ยื่นให้ชิงทรัพย์นั้น ๗๖
- มาตรา ๓๓๙ (๓) เพื่อยึดถือเอาทรัพย์นั้นไว้ ๘๐
- มาตรา ๓๓๙ (๔) เพื่อปกปิดการกระทำความผิดนั้น ๘๑
- มาตรา ๓๓๙ (๕) เพื่อให้พ้นจากการจับกุม ๘๒
- การใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ขู่เข็ญฯ เพื่อให้พ้นจากการจับกุม อาจจะ
กระทำต่อผู้เสียหายที่ถูกลักทรัพย์ หรือกระทำต่อบุคคลที่สามก็ได้ ๘๒

ตัวการในการชิงทรัพย์

๘๓

- บุคคลสองคนขึ้นไป จะเป็นตัวการตาม ป.อ. มาตรา ๘๓ ในการชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ (แล้วแต่กรณี) จะต้องมีการกระทำร่วมกันและเจตนา ร่วมกันทั้งในการลักทรัพย์ และในการใช้กำลังประทุษร้ายหรือ ชูเชิญฯ ๘๓
- หากมีการกระทำร่วมกันและมีเจตนาร่วมกันในการลักทรัพย์และในการ ใช้กำลังประทุษร้ายหรือชูเชิญฯ แล้ว แม้การใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ชูเชิญฯ จะกระทำโดยผู้ร่วมกระทำเพียงคนเดียว ผู้ร่วมกระทำคนอื่นๆ ซึ่งไม่ได้ลงมือทำร้ายหรือชูเชิญฯ ด้วย ก็เป็นตัวการในการชิงทรัพย์ ๘๖
- เป็นตัวการในการชิงทรัพย์แล้ว แต่มิได้เป็นตัวการในการฆ่าเจ้าทรัพย์ ซึ่งเกิดขึ้นในภายหลังด้วย ก็มิเป็นตัวการในความผิดฐานชิงทรัพย์ เป็นเหตุให้คนตายตามมาตรา ๓๓๙ วรรคท้าย ๘๗

“เหตุฉกรรจ์” ของการชิงทรัพย์

๘๘

- เหตุฉกรรจ์ของการชิงทรัพย์ตาม มาตรา ๓๓๙ วรรคสอง ๘๘
- จะผิดมาตรา ๓๓๙ วรรคสอง ขณะที่มีการลักทรัพย์ต้องมีเหตุ ตามมาตรา ๓๓๕ แม้ว่าขณะที่ใช้กำลังประทุษร้าย หรือชูเชิญฯ จะไม่มีเหตุตามมาตรา ๓๓๕ ก็ตาม ๘๙
- แม้การชิงทรัพย์จะเป็นการลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๕ ตั้งแต่ สองอนุมาตราขึ้นไป ผู้กระทำก็ผิดฐานชิงทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสองเช่นกัน ๙๕
- หากการลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๕ เป็นการกระทำในชั้น “พยายาม ลักทรัพย์” การใช้กำลังประทุษร้ายหรือการชูเชิญฯ ก็เป็นกรณีพยายาม ชิงทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๘๐ ๙๕

- การกระทำต่อทรัพย์ที่เป็นโค กระบือ เครื่องกล หรือเครื่องจักร
ที่มีอาชัฏกสิกรรมมิไว้สำหรับประกอบกสิกรรม

๙๕

“ผลจนกรรจ์” ของการชิงทรัพย์

๙๖

“ผล” ของการกระทำความผิด ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น
(“ผลจนกรรจ์”)

๙๗

- การชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ
ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม

๙๗

- ความหมายของ “อันตรายแก่กายหรือจิตใจ”

๙๗

- คำพิพากษาศาลฎีกา เกี่ยวกับมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม

๑๐๐

- “ผู้อื่น” ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม, ส. ี, วรรคท้าย หมายถึง “ผู้อื่น”
ที่มีใช้ผู้กระทำการชิงทรัพย์หรือผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันเอง

๑๐๓

- การชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส
ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสี่

๑๐๓

การชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคห้า

๑๐๕

- กรณี “ความตาย” เกิดขึ้น จึงทำให้การกระทำนั้นเป็นชิงทรัพย์

๑๐๗

- กรณี “ความตาย” เกิดขึ้น หลังจากการชิงทรัพย์ในตอนแรกได้
เกิดขึ้นก่อนแล้ว

๑๐๗

- กรณีที่ “ผลของการชิงทรัพย์” ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม, ส. ี,
วรรคท้าย เกิดขึ้นจากการกระทำโดยพลาดตาม ป.อ. มาตรา ๖๐

๑๐๘

- หากผู้ชิงทรัพย์มีเจตนาฆ่าเจ้าทรัพย์เพื่อความสะดวก
ในการลักทรัพย์ ฯลฯ

๑๐๘

- เจตนาฆ่าเจ้าทรัพย์ อาจเป็นเจตนาฆ่าโดย “เล็งเห็นผล” ก็ได้ ๑๐๙
- หากผู้ชิงทรัพย์คนหนึ่งฆ่าเจ้าทรัพย์ตาย ขณะที่การร่วมกันชิงทรัพย์ยุติแล้ว ผู้ร่วมชิงทรัพย์อีกคนหนึ่งไม่ผิดมาตรา ๓๓๙ วรรคท้ายด้วย ๑๑๐
- หากผู้ร่วมในการลักทรัพย์ไม่ได้ร่วมในการใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เชือด ก็ไม่ผิดฐานชิงทรัพย์ และไม่ผิดมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม, สี่, วรรคท้ายด้วย ๑๑๑
- หากการฆ่าเจ้าทรัพย์เกิดขึ้นเมื่อการลักทรัพย์ “ขาดตอน” แล้ว ผู้กระทำก็ไม่ผิดมาตรา ๓๓๙ วรรคท้าย ๑๑๑
- ผู้ร่วมในการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์หากไม่มีเจตนาร่วมในการฆ่าเจ้าทรัพย์ก็ไม่ผิดฐานฆ่าคนตายตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๙ ๑๑๔
- กรณีที่ถือว่าผู้ร่วมชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ด้วยกัน มีเจตนาฆ่า “ผู้อื่น” ด้วยกัน ๑๑๗
- อันตรายแก่กายหรือจิตใจตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม อันตรายสาหัสตามวรรคสี่ ความตายตามวรรคท้าย อาจเป็น “ผล” ที่เกิดจากการชิงทรัพย์ (สำเร็จ) หรือการพยายามชิงทรัพย์ก็ได้ ๑๑๘
- พยายามชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ รับอันตรายสาหัส หรือถึงแก่ความตาย ผู้กระทำระวางโทษเพียงสองในสาม ๑๑๘
- หากอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ตามมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม อันตรายสาหัสตามวรรคสี่ ความตายตามวรรคท้าย ไม่เกิด ผู้กระทำก็ไม่ต้องรับโทษหนักขึ้นตามวรรคนั้นๆ ๑๒๐
- หากการชิงทรัพย์เป็นการลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๓๕ และการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส หรือเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายผู้กระทำก็ผิดมาตรา ๓๓๙ วรรคสาม, สี่, วรรคท้าย (แล้วแต่กรณี) ๑๒๑

มาตรา ๓๔๐ ตี

๑๒๒

- ชิงทรัพย์โดยมีอาวุธปืนหรือใช้อาวุธปืน ๑๒๒
- หากผู้ร่วมในการชิงทรัพย์คนอื่นๆ ไม่ได้มีหรือใช้อาวุธปืนด้วย ๑๒๒
- ชิงทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ ๑๒๔
- การใช้ยานพาหนะในการชิงทรัพย์จะผิดมาตรา ๓๔๐ ตี
การชิงทรัพย์ต้องยังไม่ “ขาดตอน” ๑๒๕
- หากการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามมาตรา ๓๓๙
วรรคท้าย ซึ่งมีระวางโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต หรือ
การปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามมาตรา ๓๔๐
วรรคท้าย ซึ่งมีระวางโทษประหารชีวิต แม้จะมีเหตุตามที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๓๔๐ ตี ก็ไม่อาจจะวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๓๓๙ วรรคท้าย หรือ มาตรา ๓๔๐ วรรคท้าย
(แล้วแต่กรณี) ก็หนึ่งได้ ๑๒๕
- มาตรา ๓๔๐ ตี เป็น “บทกำหนดโทษ” ไม่ใช่ “บทเพิ่มโทษ” ๑๒๖
- เหตุผลที่ศาลฎีกากล่าวว่า มาตรา ๓๔๐ ตี ไม่ใช่เรื่องการเพิ่มโทษ ๑๒๖
- ร่วมกันชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายโดยการใช้ปืนยิง
เจ้าทรัพย์ตาย ๑๒๙

**ชิงทรัพย์ที่เป็นพระพุทธรูป หรือวัตถุในทางศาสนา
(มาตรา ๓๓๙ ทวิ)**

๑๓๐

- ผลของการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๓๙ ทวิ วรรคแรกหรือ
วรรคสอง ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น ๑๓๓

พยายามชิงทรัพย์

๑๓๔

- หากการกระทำยังไม่ถึงขั้นพยายามลักทรัพย์ ก็ไม่เป็นพยายามชิงทรัพย์

๑๓๗

ตอนที่ ๒ ความผิดฐาน “ปล้นทรัพย์” (มาตรา ๓๕๐)

๑๓๙

ความหมายของการ “ชิงทรัพย์โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป”

๑๓๙

- หากบุคคลสามคนร่วมกระทำความผิดด้วยกันเป็นตวักรในการลักทรัพย์แต่ในการทำร้ายหรือขู่เข็ญฯ มีผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันไม่ถึงสามคน ทั้งสามคนก็ไม่ได้กระทำการปล้นทรัพย์
- กรณีที่ถือว่าบุคคลสามคนขึ้นไป “ชิงทรัพย์โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกัน”
- กรณีที่ “ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน” โดยบางคน “ลงมือ” กระทำความผิดแต่บางคนเพียงแต่อยู่ในที่เกิดเหตุหรือในสถานที่ใกล้เคียงในลักษณะ “แบ่งหน้าที่กันทำ”
- กรณีที่ “ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน” โดยการ “ลงมือ” กระทำความผิดด้วยกันทุกคน
- กรณีที่ถือว่าเป็น “ผู้สนับสนุน” ในการปล้นทรัพย์เท่านั้น แต่ไม่ผิดฐานปล้นทรัพย์ด้วย
- “ผู้ใช้” ตามมาตรา ๘๔ ในความผิดฐานปล้นทรัพย์

๑๓๙

๑๔๐

๑๔๐

๑๔๐

๑๔๔

๑๔๕

ปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัว ให้เป็นยิง (มาตรา ๓๕๐วรรคสอง, สี่ และมาตรา ๓๕๐ ตรี)

๑๔๖

- กรณีปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธติดตัว ๑๔๗
- หากทรัพย์ที่ลักคือ “อาวุธ” แล้วคนร้ายใช้อาวุธนั้นทำร้ายเจ้าทรัพย์
ไม่เป็นปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธ ๑๔๘
- มีอาวุธติดตัวไปด้วยก่อนลงมือปล้นทรัพย์ แต่ทิ้งอาวุธนั้นเสีย
ก่อนลงมือปล้น ไม่ใช่ปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธ ๑๔๙
- ผู้ร่วมกระทำความผิดคนหนึ่งมีอาวุธติดตัว ผู้ร่วมกระทำทุกคนผิด
มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง ด้วย ๑๔๙

“ผลฉกรรจ์” ของการปล้นทรัพย์

- มาตรา ๓๔๐ วรรคสามและวรรคท้าย ๑๕๑
- มาตรา ๓๔๐ วรรคสี่ ปล้นทรัพย์ได้กระทำโดย **แสดงความทารุณ**
จนเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ๑๕๒
- ปล้นทรัพย์ซึ่งมิได้กระทำโดยทารุณ แต่เป็นเหตุให้ผู้อื่นเกิดอันตราย
แก่กายหรือจิตใจ ๑๕๓

ปล้นทรัพย์โดยกระทำทรมาณ

ปล้นทรัพย์โดย “ใช้ปืนยิง” “ใช้วัตถุระเบิด” (มาตรา ๓๔๐ วรรคสี่)

- แม้การปล้นทรัพย์จะสำเร็จแล้ว หากการปล้นทรัพย์ยังไม่ “ขาดตอน”
ถ้ามีการใช้ปืนยิงในระหว่างที่การปล้นทรัพย์นั้นยังไม่ “ขาดตอน”
ก็ผิดฐานปล้นทรัพย์โดยใช้ปืนยิงเช่นกัน ๑๕๕
- หากการใช้ปืนยิงกระทำเมื่อการปล้นทรัพย์ “ขาดตอน” แล้ว
ผู้กระทำก็ไม่ผิดมาตรา ๓๔๐ วรรคสี่ ๑๕๖

- ข้อเท็จจริงที่ศาลฎีกาถือว่าเป็นการปล้นทรัพย์โดยใช้ปืนยิงตามมาตรา ๓๔๐ วรรคสี่ ๑๕๙
- วิเคราะห์ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๕๐/๒๕๔๘ ๑๖๑
- หากกระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิตแล้ว ก็จะมีโทษหนักกว่าอีกกึ่งหนึ่งตามมาตรา ๓๔๐ ตรี ไม่ได้ ๑๖๔

**ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส
(มาตรา ๓๔๐ วรรคสาม)**

๑๖๖

**ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย
(มาตรา ๓๔๐ วรรคท้าย)**

๑๖๖

- การทำให้ตายจะต้องเกิดขึ้นในระหว่างที่การปล้นทรัพย์ ยังไม่ “ขาดตอน” ด้วย ผู้กระทำความผิดมาตรา ๓๔๐ วรรคท้าย ๑๖๗
- ความรับผิดชอบ “ผู้ใช้” ๑๗๐
- จำเลยผู้ลงมือปล้นคนใดคนหนึ่ง มีเจตนาฆ่าเจ้าทรัพย์ด้วย ๑๗๒
- ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกาที่ถือว่าจำเลยคนอื่นๆ ไม่มีเจตนาฆ่าเจ้าทรัพย์ด้วยในการปล้นทรัพย์นั้น ๑๗๓
- หากผู้ร่วมในการปล้นทรัพย์มีเจตนาร่วมกันในการฆ่าเจ้าทรัพย์ ก็ผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นด้วย ๑๗๕
- หากผู้ฆ่าเป็นพวกปล้นด้วยกัน จำเลยก็ต้องรับผิดชอบด้วย ถ้าเล็งเห็นได้ว่าหากมีผู้ขัดขวางการปล้น จะต้องมีการใช้อาวุธที่เตรียมมายิงผู้ขัดขวาง ๑๗๕
- หากปล้นทรัพย์โดยใช้ปืนยิง แต่เป็นการยิงเจ้าทรัพย์ถึงแก่ความตายก็เป็นกรณีตามมาตรา ๓๔๐ วรรคท้าย ไม่ใช่วรรคสี่ ๑๗๕

- หากใช้ปืนยิงผู้ปล้นด้วยตนเองตาย ก็มีใช้กรณี
มาตรา ๓๔๐ วรรคท้าย แต่เป็นวรรคสี่ ๑๗๖
- หากการใช้ปืนยิงเป็นเหตุให้เจ้าทรัพย์ได้รับอันตรายสาหัส
จะปรับกับมาตรา ๓๔๐ วรรคสาม หรือวรรคสี่ ก็ได้ ๑๗๖
- จำเลยไม่ได้ใช้ยานพาหนะในการปล้นทรัพย์ จำเลยก็ไม่ผิด
มาตรา ๓๔๐ ตี ๑ ๑๗๗

**ปล้นทรัพย์ที่เป็นพระพุทธรูป หรือวัตถุในทางศาสนา
(มาตรา ๓๔๐ ทวิ)**

๑๗๗

มาตรา ๓๔๐ ตี

๑๗๙

- เหตุผลต่างๆ ที่ศาลฎีกาถือว่ามาตรา ๓๔๐ ตี ใช้เฉพาะสำหรับ
จำเลยที่ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ “โดยมีหรือใช้อาวุธปืน หรือ
วัตถุระเบิด” หรือ “โดยใช้ยานพาหนะ” เท่านั้น ๑๘๐

คำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์
โดยใช้ยานพาหนะตามมาตรา ๓๔๐ ตี

๑๘๓

- การปล้นทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ จะผิดมาตรา ๓๔๐ ตี
การปล้นทรัพย์นั้น ต้องยังไม่ขาดตอน ๑๘๘

- ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ ซึ่งเป็นความผิด
ตามมาตรา ๓๔๐ ตี ไม่ได้หมายความว่าศาลจะต้องริบ
ยานพาหนะนั้นตามมาตรา ๓๓ เสมอไป ๑๘๘

- ปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผิดมาตรา ๓๔๐
วรรคท้าย ซึ่งต้องระวางโทษประหารชีวิต หากการปล้นทรัพย์นั้น
มี หรือ ใช้ อาวุธปืน หรือ โดยใช้ยานพาหนะ เพื่อกกระทำผิด ฯลฯ
ก็ผิดมาตรา ๓๔๐ ตี ๑ ๑๙๐

- อุทาหรณ์

๑๙๑

บทที่ ๒

ความผิดฐานกรรโชก (มาตรา ๓๓๗)

๑๙๕

ข่มขืนใจผู้อื่น

๑๙๕

ให้ยอมให้ หรือยอมจะให้

๑๙๖

ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน

๑๙๗

โดยใช้กำลังประทุษร้าย

๒๐๐

ขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายด้วยวิธีใดๆ ก็ได้

๒๐๐

- ตัวอย่าง อันตรายต่อชื่อเสียง

๒๐๐

- อันตรายต่อทั้งชื่อเสียงและทรัพย์สิน

๒๐๐

- อันตรายต่อทรัพย์สิน

๒๐๑

- หากความจริงไม่มีอันตรายใดๆ ต่อชีวิต ร่างกาย ฯลฯ ผู้ถูกขู่เข็ญ หรือบุคคลที่สาม แต่ผู้ถูกขู่เข็ญเข้าใจว่ามีอันตรายก็เป็นกรรโชก

๒๐๑

- หากความจริงเป็นการขู่เข็ญ แต่ผู้ขู่เข็ญไม่รู้ว่าเป็นการขู่เข็ญ

๒๐๒

- กรณีที่ไม่เป็นกรรโชก

๒๐๒

ผู้ได้รับประโยชน์อาจเป็น “ผู้ข่มขืนใจ”

๒๐๔

- ผู้ที่ได้รับประโยชน์อาจไม่ใช่ผู้ข่มขืนใจ แต่เป็น “ผู้อื่น” ก็ได้

๒๐๔

- การใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญฯ อาจจะกระทำต่อ

(๑) ผู้ถูกข่มขืนใจ หรือผู้ถูกขู่เข็ญ หรือ

(๒) บุคคลที่สาม

๒๐๔

- ผู้ได้รับประโยชน์อาจเป็นคนเดียวกับผู้ที่ถูกประทุษร้าย หรือ ถูกขู่เข็ญฯ ก็ได้

๒๐๕

- หากใช้กำลังประทุษร้ายตนเอง หรือขู่ว่าจะทำอันตรายต่อตนเอง เพื่อข่มขืนใจผู้อื่น ไม่ใช่การกระชก ตามมาตรา ๓๓๗ ๒๐๕
- ผู้ที่ถูกข่มขืนใจต้องเป็น “ผู้อื่น” ที่มีตัวตนแน่นอน ๒๐๖
- หากผู้ข่มขืนใจและบุคคลที่สามสมยอมกัน ๒๐๖
- ผู้ที่ถูกข่มขืนใจ คือ ผู้ที่ยอมให้หรือยอมจะให้ประโยชน์แก่ผู้ข่มขืนใจ ๒๐๖
- การกระทำความกระชก “โดยพลาด” ๒๐๗
- ขู่เอาทรัพย์โดยอ้างว่าจะจับ จะฟ้อง จะตั้งคดีคุก ๒๐๗
- ผู้ที่ถูกยิงพูดขู่ผู้ยิงว่า หากไม่ให้เงินจะส่งตัวให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดี ๒๐๙
- เจ้าทรัพย์พูดขู่ผู้ร้ายที่ลักทรัพย์ไปว่า ถ้าไม่คืนทรัพย์และใช้ค่าเสียหายให้แล้วจะฟ้องให้ติดคุก ผู้ร้ายมีความกลัว จึงคืนทรัพย์และใช้ค่าเสียหายให้ ไม่ผิดฐานกระชก ๒๐๙
- แม้ผู้ถูกข่มขืนใจจะมีใจคนร้าย แต่ถ้าผู้ข่มขืนใจเข้าใจว่าเป็นคนร้าย ผู้ข่มขืนใจก็ไม่ผิดฐานกระชก ๒๑๐
- คู่กรณีได้เถียงกรรมสิทธิ์ในบ้านพิพาท ๒๑๑
- กรณีอื่นๆ ที่ศาลฎีกาถือว่ามิใช่เป็นการใช้อำนาจในทางมิชอบ ๒๑๑
- หากการเรียกร้อยเอาทรัพย์สินคืน ถึงขนาดเป็นการขู่เข็ญว่า จะทำอันตรายแก่ชีวิต และร่างกายของผู้ถูกขู่เข็ญ เป็นกระชก ๒๑๑
- ขู่ว่า “จะยิง” ผู้ที่สงสัยว่าเป็นผู้ร้ายลักเงินไป หากผู้นั้นไม่ใช้เงินคืนเป็นกระชก ๒๑๒

ความผิดฐานเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจผู้อื่นให้มอบให้ซึ่งทรัพย์สิน ตาม ป.อ. มาตรา ๑๔๘ และความผิดฐานเจ้าพนักงานเรียกลินบน ตาม ป.อ. มาตรา ๑๔๙ และความผิดฐานกรรโชกตามมาตรา ๓๓๗

- กรณีที่ผิดทั้งมาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๓๓๗ ๒๑๒
- กรณีที่ผิดทั้งมาตรา ๑๔๙ และมาตรา ๓๓๗ ๒๑๓
- กรณีที่ผิดมาตรา ๑๔๙ แต่ไม่ผิดมาตรา ๓๓๗ ๒๑๕
- กรณีที่ศาลพิพากษาว่าผิดมาตรา ๓๓๗ เพราะใจทงก็ได้ฟ้องให้ลงโทษฐานเจ้าพนักงานทุจริตต่อหน้าที่มาด้วย ๒๑๖
- ๒๑๗

ความผิดสำเร็จ

- กรณีที่ศาลฎีกาถือว่าผู้เสียหาย “ยอมจะให้” เงินแก่จำเลยแล้ว จำเลยจึงผิดฐานกรรโชกสำเร็จ ไม่ใช่เพียงพยายามกรรโชก ๒๑๘
- หากผู้เสียหาย “ไม่กลัว” ตามที่จำเลยขู่เชิญ ก็เป็นพยายามกรรโชก ๒๑๙

ความแตกต่างระหว่างกรรโชกและลักทรัพย์

- การกระทำบางอย่าง น่าจะผิดทั้งชิงทรัพย์และกรรโชกด้วยกันได้ ๒๒๐
- กรรโชกซึ่งไม่เป็นชิงทรัพย์ แต่เป็นลักทรัพย์ได้ ๒๒๑
- ตัวอย่าง กรณีที่ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าไม่เป็นลักทรัพย์ จึงไม่เป็นชิงทรัพย์แต่เป็นกรรโชก ๒๒๒

องค์ประกอบภายในของความผิดฐานกรรโชก

เหตุฉกรรจ์ (มาตรา ๓๓๗ วรรคสอง)

๒๒๓

บทที่ ๓

ความผิดฐาน “รีดเอาทรัพย์สิน” (มาตรา ๓๓๘)

๒๓๒

- ความแตกต่างของความผิดฐานกรรโชก และ ความผิดฐานรีดเอาทรัพย์สิน ๒๓๓
- ความหมายของ “ความลับ” ๒๓๔
- ความหมายของการ “เปิดเผย” ๒๓๕
- การเปิดเผยนั้นจะทำให้ผู้ถูกขู่เชื้อมหรือบุคคลที่สามเสียหาย ๒๓๕
- ผู้ถูกขู่เชื้อมกับผู้ที่ทำให้ประโยชน์แก่ผู้ขู่เชื้อมต้องเป็นบุคคลเดียวกัน ๒๓๖
- การกระทำตามสิทธิที่ควรได้ตามกฎหมาย ๒๓๖
- ความผิดสำเร็จ “จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น” ๒๓๗
- การขู่เอาเงินจากผู้เสียหายนั้น การขู่อย่างหนึ่งอาจเป็นกรรโชก การขู่อีกอย่างหนึ่งอาจเป็นรีดเอาทรัพย์สินก็ได้ ๒๓๘
- การขู่อย่างเดียว อาจเป็นทั้ง “กรรโชก” และ “รีดเอาทรัพย์สิน” ๒๓๘

สำหรับเพื่อการศึกษา
For educational use and reference only